

hans Løn. Ved Siden deraf bliver der i de mere sjældne Tilfælde, hvor det Navn, der ønskes, ikke falder ind under disse Regler, bibeholdt den nugældende Adgang til gennem kgl. Bevilling at opnaa Navneforandring. Lovforslaget er bestemt til at gælde i 10 Aar, idet man da, naar den Tid var ved at forløbe, maatte se, hvorledes Lovforslaget havde virket, om muligvis det havde virket saa stærkt, at der slet ikke var nogen Trang til en ny Navnelov, eller om denne Navnelov burde forlænges eller muligvis en anden Navnelov gives. Idet jeg ikke her skal komme ind paa alle Detailler i Lovforslaget, skal jeg anbefale det til det høje Ting, saaledes som det nu efter Forhandling mellem det paagældende Landstingsudvalg og mig foreligger her for Tinget.

Svend Høgsbro: At der er Trang til en ny Lovgivning paa dette Omraade, er noget, Folketinget har udtalt sig for i snart 30 Aar. Det var i Aarene 1874 og 1875, at denne Sag første Gang blev rejst, idet der da forelaa Andragender her til Tinget fra Folk i forskellige Egne Landet over om at sørge for en lettere Adgang for Befolkningen til at antage ny Slægtnavne. Disse Andragender bleve efter en meget velvillig Modtagelse her i Tinget enstemmig henviste til de paagældende Ministre. I 1881—82 fremkom der saa en Forespørgsel fra de daværende Folketingsmænd N. J. Larsen og Dønnergaard til Justitsministeren og Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet om, hvad der var foretaget paa Grundlag af de i 1874—75 henviste Andragender. Ogsaa den Gang tog Folketinget et med Hensyn til denne Sags Fremme velvilligt Standpunkt, idet det vedtog en Dagsorden, hvori man opfordrede Ministrene til at fremme Sagen. Den fremmedes alligevel ikke, idet der nemlig allerede under Behandlingen her i Tinget viste sig at være Uenighed mellem de to Ministre om, hvem af dem det egentlig var, der skulde gaa i Spidsen for denne Sag, ligesom der ogsaa var Uenighed mellem dem om, hvorledes Sagen skulde gribes an. Den ene søgte at skubbe det fra sig over paa den anden. Saa meget kom dog frem, at daværende Kultusminister Scavenius var villig til inden for et vist begrænset Omraade at fremme Sagen. Imidlertid, der skete intet. Sagen laa saa stille, indtil den den 11. Marts 1897 toges op igen ved privat Initiativ her i Tinget, idet den daværende Folketingsmand for Odense Amts 6te Valgkreds, Provst Nielsen, ind-

bragte et lille Lovforslag, der for en kortere Tid, indtil Udgangen af 1898, gav Folk Lov til at antage det Navn, der havde været Tilnavn for vedkommendes Fader eller Bedstefader paa fædrene Side. Dette Lovforslag blev henvist til et Udvalg, som fremmede Sagen med overordentlig Hurtighed, saaledes at det allerede den 6te April 1897 tilstillede Justitsministeren et Udkast til en Lov paa dette Omraade, som gik noget videre end det af Provst Nielsen indbragte, idet Lovforslaget, om det end holdt sig i samme Spor, gav en begrænset Ret for Folk til som Familienavn at antage et Navn, der havde været Tilnavn for en eller flere af deres Forfædre. Justitsministeren beholdt imidlertid ganske rolig det tilstillede Lovforslag, og da Samlingen sluttede den 1. Juni, var der endnu intet Svar kommet fra Ministeren. I den følgende Samling indbragte Udvalgets tilbageværende Medlemmer — et Medlem havde imidlertid nedlagt sit Mandat — det samme Udkast, som de havde tilsendt Ministeren i April Maaaned, som et nyt selvstændigt Lovforslag. Dette blev Genstand for Behandling i Samlingen 1897—98, og det lykkedes i det da nedsatte Udvalg, for hvilket jeg havde den Ære at være Ordfører, at opnaa Enighed med den daværende Justitsminister om et nyt Lovforslag gaaende langt videre end det oprindelige Lovforslag, saaledes at det ikke blot blev et Navn, der havde været Tilnavn for ens Forfædre, man fik Lov til at tage, men ogsaa et hvilket som helst Navn, der var opført paa en Fortegnelse, som Justitsministeren vilde lade udarbejde i en saakaldt Navnebog, en Fortegnelse, om hvilken han dog straks erklærede — og det stod ogsaa i Forslaget —, at den kun skulde indeholde Stednavne. Han vilde tage dem ud af Postadressebogen, og det vilde blive omtrent 4,000 Stednavne, man fik Lov at vælge imellem. Ved 2den Behandling var der imidlertid et Par Punkter, hvor Tinget efter Forslag fra enkelte Medlemmer, navnlig uden for Udvalget, vedtog Bestemmelser, som Justitsministeren modsatte sig. Man strøg f. Eks. Ordet „Stednavne“ og rettede det til „Navne“; altsaa, denne Fortegnelse skulde ikke blot indeholde Stednavne, men ogsaa andre Navne. Og den Afgift, som vi efter Ministerens Begæring vare gaaede ind paa i Udvalget, nemlig 5 Kr. for hvert Bevis, blev strøget. Med disse Ændringer vilde Ministeren ikke modtage Lovforslaget, og man enedes da sluttelig fra alle Sider om i Slutningen af Samlingen 1897—98 at